

PHẦN X

- **C**ô làm chậm quá, làm sao cho được hả Đông Giao?

Tay quản lý khó chịu nhìn Đông Giao:

Đã làm chậm cô lại uống rượu suốt, như thế này tôi phải cho cô nghỉ việc thôi.

Đông Giao cúi đầu, cô không thể làm gì được hết. Rửa chén cho nhà hàng cô làm chậm quá, đánh rơi vỡ chén. Ngồi bán hàng lại càng không thể. Lúc cô uống rượu nằm lãn ra ngủ say. Những ngày sống với Minh Vũ cô đã thành một kẻ tha hóa. Đây là chỗ làm thứ năm rồi, Đông Giao biết mình không thể nào cố gắng hơn nữa.

Rời chỗ làm, Đông Giao tấp vào quán rượu, cô muốn say để quên hết và quên hết.

Một bàn tay đặt lên vai Đông Giao:

- Tôi mời cô một ly rượu nhé!

Đông Giao không buồn nhìn lên, cô hất bàn tay đặt trên vai mình xuống, lạnh lùng:

- Tôi muốn uống một mình.

- Uống một mình đâu có vui.

Anh ta gọi phục vụ mang rượu đến, và rót vào ly cho Đông Giao.

- Mời!

Mùi rượu Martin thơm ngát, Đông Giao không cần khách sáo nữa, cô bung ly rượu lên uống cạn. Rượu say bỗng bình, người như bay lên cao.

- Em say rồi, anh đưa em về.

Đôi tay rần rở diu Đông Giao, ra đến ngoài Đông Giao phấn khích hét to lên:

- Tôi quên hết rồi. Tôi quên hết rồi. TrúC ƠI! Mẹ quên được cả con.

- Đừng hét nữa!

Gã đẩy Đông Giao vào chiếc xe tắc xi ra hiệu cho xe chạy đi. Đông Giao nằm gọn trong lòng gã. Trong cảm giác say ngất ngưỡng đó, Đông Giao thấy mình được yêu thương, cô gọi tên Huy trong nước mắt...

Đông Giao mở mắt, tay cô chạm vào một người, cô hốt hoảng nhìn sang. Chuyện gì vậy? Một gã đàn ông xa lạ nằm cạnh cô. Gã cũng vừa thức giấc và đưa mắt nhìn cô. Đêm qua... Đông Giao lặng người đau đớn. Cô ra đến nông nỗi này sao? Uống rượu say sưa và lên giường với một người đàn ông xa lạ.

- Em dậy rồi à?

Gã mỉm cười, vươn tay ra vuốt nhẹ lên má Đông Giao.

- Anh chưa gặp một người nào đặc biệt như em.

Đông Giao hất tay gã ra, ngồi dậy. Nhanh hơn, gã ôm cô lại.

- Làm vợ anh đi, anh sẽ lo cho em hết. Hãy ở lại đây với anh!

- Buông tôi ra đi!

- Anh thích em. Có thể nói anh chưa từng gặp một người phụ nữ nào đặc biệt như em.

Gã tán dương Đông Giao, vuốt ve cô, phỉnh nịnh cô, rồi hôn cô. Đông Giao hoàn toàn không có cảm xúc nào cả. Tình cảm của cô đã bị chai sạn khô cứng rồi. Từ một Huy yêu giả dối, một Minh Vũ bệnh hoạn và bây giờ...

Đông Giao biết mình muốn quên và cần phải quên. Như thế thôi.

Đông Giao mệt mỏi cựa mình, chân cô duỗi dài trên giường, cô đưa tay với chai rượu Scotch và đưa vào miệng uống. Đã một giờ đêm vậy mà cô vẫn còn tỉnh táo. Cô phải uống hết chai rượu này, phải uống cho kỳ hết, để không phải suy nghĩ hay ưu tư gì cả. Gương mặt thiên thần của con sao cứ lảng vảng cho tim cô đau nhói lên. Đông Giao trút vào miệng mình cho đến chỉ còn là cái chai không, cô vứt nó lăn lóc trên nền gạch.

Hôm nay là sinh nhật của bé Trúc. Sinh nhật con hai tuổi, mẹ chẳng có gì mừng cho con, khi con đang ở xa mẹ, mẹ cần phải mừng cho con Trúc ạ.

Đông Giao nghĩ đến Hùng xe ngựa và căn phòng của hắn, có thật nhiều rượu, đủ các hiệu, cô có thể uống thoải mái và uống bằng thích, cho đến khi say ngất ngư và chìm vào cơn say đó như một người chết...

Đông Giao không biết mình ngủ bao lâu, nhưng cô mơ hồ nhận ra mình đang nằm trong căn phòng xa lạ, và một người đang nằm cạnh cô, cô mở mắt ra... Ồ! Đã sang chiều rồi sao. Cô đã ngủ đến hơn mười giờ đồng hồ. Có rượu vào, ngủ không cần suy nghĩ gì cả.

Hùng xe ngựa bước ra từ buồng tắm, anh ta mỉm cười nhìn Đông Giao:

- Dậy rồi à?

- Máy giờ rồi?

- Bốn giờ chiều. Đi tắm đi rồi đi ăn.

Anh ta ngồi xuống cạnh Đông Giao và ôm cô vào lòng:

- Đừng về! Đêm nay ở lại với anh. Đi tắm cho tỉnh.

Miệng bảo Đông Giao đi tắm, nhưng tay anh ta vuốt dài lên chân cô.

- Em có thân hình đẹp tuyệt vời.

- Thế à!

Đông Giao hờ hững nhìn lên trần nhà, cô không biết cũng không màng đến cách vuốt ve của Hùng xe ngựa, anh ta muốn cô.

Đông Giao ngồi dậy, Hùng đẩy cô nằm xuống. Đông Giao nhắm mắt:

- Anh chẳng phải vừa bảo tôi đi tắm cho tỉnh hay sao? Tôi sẽ đi tắm, và đêm nay tôi sẽ về nhà của tôi.

- Sẽ trở lại nữa chứ?

- Không biết.

Đông Giao bước nhanh vào buồng tắm, cô mở vòi nước cho chảy xối lên người mình, rồi đứng im mặc cho dòng nước chảy tràn lên thân thể cô. Tại sao lại như thế này? Tại sao mình lại cứ đi xa, khi mà trái tim hãy còn hình bóng của quá khứ.

Huy và căn nhà của nông trường đầy gió và nắng. Tất cả đều xa, xa đến ngút mắt.

Đông Giao lưỡng lự rồi đưa tay lên bấm chuông cửa. Cô thảm kinh tởm cho chính mình, nhưng cơn nghiện rượu đã chiến thắng và xui cô đến đây.

Cánh cửa mở. Hùng xe ngựa mỉm cười, tuy nhiên không hề ngạc nhiên:

- Anh biết em sẽ đến mà. Nào, vào nhà đi em!

Anh ta ôm qua vai Đông Giao dìu cô vào nhà, rồi đến tủ rượu của mình lôi ra chai rượu vang Napoleon rót vào đầy hai cái ly.

- Uống đi em!

Mắt Đông Giao sáng lên, mùi rượu thơm ngát, nồng nồng. Cô trút cạn rượu vào miệng mình mà nghe từng cảm giác sảng khoái trào lên. Rượu khiến cô tỉnh táo, rượu cho cô linh hoạt lên. Cô không muốn chống lại khi anh ta ôm cô đặt ngồi lên chân anh ta, rồi anh ta hôn cô, những nụ hôn không có tình yêu, mà là sự đam mê và chiếm đoạt. Đông Giao khép mắt lại, cô không còn gì để mất cả. Cuộc đời và cả tương lai, tương lai đen tối và cuộc đời cô là một con số không to tướng.

Buổi sáng, Đông Giao về nhà, cô bỏ hết quần áo vào va li Thùy Nhiên ngạc nhiên:

- Em đi đâu nữa Giao?

- Em đến nhà bạn.

- Chị khuyên em không nên uống rượu nữa. Rượu và thuốc lá, hai thứ đó chỉ làm hại người. Ngày hôm qua, Nguyễn Phương đến đây tìm em.

Đông Giao lạnh lùng:

- Nếu như vậy, em càng không nên ở đây.

- Chị không hiểu em suy nghĩ gì nữa. Nếu em muốn nuôi con, Hoàng Huy có thể trả lại cho em mà.

Đông Giao lắc đầu:

- Hãy để bé trú ở với anh ấy tốt hơn là ở với em.

Thùy Nhiên vẫn ái ngại:

- Chị và ba thật sự lo cho em.

- Đừng lo cho em, em lớn rồi. Thôi, em đi đây.

- Rồi chừng nào em về?

- Đừng đợi.

Đông Giao xách va li đi luôn ra đường. Cô không muốn dừng lại để làm gì, khi cô không muốn về với Huy. Tất cả chỉ còn là kỷ niệm, kỷ niệm nhớ đến càng thêm đau lòng.

Xe chạy qua các ngã đường, Đông Giao buồn buồn nhìn hai bên đường phố. Đã xa rồi con gái ngây thơ.

“Trên vai em là đời chim sẻ

Anh làm sương cho em reo mừng

Mi xa xăm nhưng mắt đã lại gần”.

Vậy là Đông Giao trở thành tình nhân của Hùng xe ngựa, cuộc sống chấp vá, tạm bợ khi mà Đông Giao không thể nào thiếu rượu. Rượu trở thành một thứ nhu cầu cần thiết, không có nó, Đông Giao rơi vào nỗi buồn vô tận. Rượu cho cô quên tất cả.

- Giao này!

Hùng xe ngựa về nhà cùng một gã đàn ông, anh ta nheo mắt:

- Em tiếp anh bạn này giùm anh nhen. Em không phải uống loại rượu rẻ tiền đâu.

Đông Giao cau mày:

- Em không hiểu.
- Mau trang điểm, thay quần áo đi!

Đông Giao thay quần áo và đi cùng với cả hai. Bữa ăn trên một sân thượng gió mát, khung cảnh hữu tình. Hùng xe ngựa uống một tộp rượu xong, đứng lên:

- Lát nữa anh đến đón em.
- Anh đi đâu?
- Đừng ngây thơ nữa, anh bảo em tiếp giùm anh bạn này đây. Hấn sẽ thay anh đỡ giấc ngủ cô đơn cho em.

Đông Giao mím môi, cô biết anh ta muốn cô làm gì, nên cô lắc đầu đứng lên:

- Em là của anh kia mà. Anh có thể đẩy em vào người đàn ông khác hay sao? Nếu như cảm thấy chán nhau, em sẽ đi.

- Một tháng qua, cô tiêu của tôi bao nhiêu tiền, cô biết không? Có hưởng thụ phải có làm việc chứ?

- Làm việc?

Hùng lạnh lùng:

- Anh nói thẳng, anh là thằng ma cô chuyên sống bằng nghề môi giới. Xưa nay anh chưa bao giờ bỏ đồng tiền ra mà không tính lợi cả. Cho nên tốt nhất là em ngoan ngoãn, nếu không muốn trở thành con chó đói. Hãy tiếp ông anh của anh đảng hoàng, rồi em sẽ có thưởng.

Anh ta bỏ đi. Đông Giao nhìn người đàn ông trước mặt mình, hấn đưa cho cô ly rượu.

- Uống đi!

Máy móc, Đông Giao đưa ly rượu lên uống cạn. Một ly, hai ly và bao nhiêu nữa, Đông Giao không nhớ hết. Cô thấy mình bay bổng lên, rồi đôi cánh mạnh mẽ đẩy cô ngã xuống. Rượu cho Đông Giao quên tất cả.

Đừng uống nữa!

Nhưng giằng mạnh ly rượu trong tay Đông Giao, cô giận dữ:

- Hóa ra cuộc sống của chị bây giờ như thế này đây sao?

Đông Giao nhìn lên, cô cười nhạt:

- Cuộc sống của chị thì có liên quan gì đến em?

- Có, vì chị là chị của em. Mẹ ở nhà đau lòng vì chị. Tại sao chị phải ra nông nỗi này.

- Em đi về đi, và trả ly rượu lại cho chị. Chị nói rồi, trên đời này không có gì quan trọng hơn rượu.

Nguyên Phương hất đổ rượu xuống chân, cô nắm tay Đông Giao lôi mạnh.

- Chị theo em về nhà.

- Không!

Đông Giao vung tay, cái vung mạnh làm Nguyên Phương chói với ngã. Cô chụp tay vào thành quầy. Đông Giao lạnh lùng đứng lên đi ra cửa.

- Chị Giao!

Mặc cho Nguyên Phương gọi và đuổi theo, Đông Giao lên xe đi mất. Nguyên Phương đau khổ đứng nhìn theo. Cô giận cái chân giả của mình, nó làm cho cô trở nên chậm chạp, bây giờ Đông Giao đi mất, cơ hội tìm gặp không phải dễ, khi mà một người muốn trốn.

Mẹ thất thểu ra về, cô đau lòng đến không cảm được nước mắt. Một Đông Giao nát rượu, một Đông Giao sành sỏi trong giới ăn chơi. Biết sai lầm, vậy mà Đông Giao cứ mãi dần sâu vào.

Cánh cửa mở ra, Nguyên Phương ôm choàng bà Nga, cô bật khóc nức nở:

- Mẹ biết con gặp ai không? Là chị Giao đó. Tại sao bây giờ chị ấy lại uống sa đọa, uống rượu như người ta uống nước, có thể đi với bất cứ người đàn ông nào có thể trả tiền cho chị. Tại sao vậy hả mẹ?

Bà Nga ứa nước mắt. Đông Giao quá được nuông chiều từ nhỏ, đó là hậu quả của một sự giáo dục buông thả. Đã đến bà không thể làm ngo được nữa, cần phải kéo Đông Giao về với lẽ phải.

Vừa đưa ly rượu lên uống, Đông Giao giật bán người. Huy! Anh vừa bước vào, vừa đưa mắt tìm kiếm. Đông Giao đặt ly rượu xuống, cô len lén đi lẩn theo đám người đông đảo trong bar rượu, đi vào toa nữ, và ở luôn trong đó.

Gặp nhau làm gì nữa, tay đã trót nhúng chàm rồi, Đông Giao không muốn quay lại.

Từ toa lét, Đông Giao đi ra cửa sau và đi luôn ra đường.

- Giao!

Bà Nga tiến tới. Đông Giao bối rối đành đứng lại.

- Mẹ!

- Về nhà đi con, mẹ van xin con đó Giao. Con định sống cuộc đời này cho đến bao giờ vậy?

Đông Giao quay đi:

- Mẹ cứ mặc kệ con đi!

- Làm sao mẹ mặc kệ con được. Mẹ biết con sống thiếu thốn tình cảm từ nhỏ. Mẹ đã trở về, mẹ muốn bù đắp cho con, tại sao con lại từ chối?

- Mẹ à! con đã lớn rồi, cuộc đời con có ra làm sao là do con quyết định.

- Nhưng con đừng con đi sai rồi. Ăn ngon mặc đẹp để làm gì hả con, khi mình để người ta giày vò thân thể mình. Còn nếu như con nói con đi để cho Huy với Nguyên Phương sống với nhau, làm gì có chuyện đó hả con?

Bà vươn tay định ôm Đông Giao, cô lùi lại.

- Mẹ không thay đổi được ý con đâu. Hãy mặc kệ con đi!

Đông Giao hấp tấp băng qua đường.

- Giao!

Bà Nga cố nắm lấy vạt áo Đông Giao, cố lách người qua để chạy đi.

- Giao...Á...á...á...

Tiếng xe thắng lết bánh, một tiếng hét hãi hùng. Đông Giao bàng hoàng nhìn lại, cô rú lên:

- Mẹ...

Chiếc xe đâm vào người bà nga, hất tung thân thể bé nhỏ lên cao, rồi rơi xuống mặt đường. Tiếng roi kêu nặng nề, máu chảy tràn trên đường nhựa. Đông Giao gào lên:

- Mẹ...

Cô ôm chầm lấy mẹ mình.

- Đông Giao... về nhà... đi.. nha con...

Bà Nga ngất trên tay Giao, cô kêu lên:

- Mẹ ơi! Tỉnh lại mẹ ơi!

Đám đông bu quanh. Huy điếng người khi nhìn thấy cả hai.

- Mẹ!

Đông Giao khóc òa:

- Anh Huy! Mẹ...

Huy bế xốc bà Nga lên, anh vẫy chiếc tắc xi, vội vã ngồi vào. Đông Giao bước theo, lúc này cô không nghĩ đến chuyện đi trốn Huy nữa. Anh đau đớn nhìn cô rồi nhìn bà Nga. Đông Giao bung mặt nước mắt:

- Tại em... tại em...

- **R**ất tiếc, do vết thương trên đầu làm nứt sọ, cho nên bác đã đi...

Không nghe tròn câu, Đông Giao lẫn Nguyên Phương lao vào. Trên chiếc băng ca, bà Nga nằm nhắm mắt như ngủ. Bà thật sự ra đi.

Đông Giao gào lên:

Mẹ! mẹ không thể chết. Mở mắt ra nhìn con đi mẹ.

Nguyên Phương cúi sâu đầu, từng giọt nước mắt đau đớn thẳm lặng chảy. Cô không hiểu Đông Giao thức tỉnh hay chưa?

- Mẹ ơi! Con biết lỗi con rồi.

Một sự ăn năn muộn màng. Nguyên Phương kéo Đông Giao ra, cô kéo tấm drap lên phủ cho đến đầu của mẹ. Nhìn Đông Giao nghiêm khắc:

- Nếu chị đã ăn năn, thì hãy quay về đi.

- Phương ơi! Chị có lỗi với em, có lỗi với mẹ.

Hai chị em ôm nhau khóc òa. Bàn tay đang ôm Nguyên Phương chợt rời lỏng ra, rồi toàn thân Đông Giao từ từ quy xuống. Nguyên Phương hốt hoảng kéo lại:

- Đông Giao! chị sao vậy?

Nguyên Phương hét âm lên. Huy lao vào, anh bế xốc Đông Giao đặt lên giường.

- Em đi gọi bác sĩ đi phương.

Nguyên Phương cuống cuống chạy đi, nước mắt trên mặt cô nhạt nhòa ...

Đông Giao tỉnh lại, cô choàng dậy ngay.

- Mẹ!

Nguyên Phương dịu dàng ôm Đông Giao.

- Chị nghe trong người như thế nào rồi hả chị?

Thực tế trở về, Đông Giao gục mặt vào vai Nguyên Phương nức nở:

- Chị có lỗi với em tại sao em không giận chị hả Phương?

Nguyên Phương nghẹn ngào

- Có lúc em rất giận chị và cả bây giờ nữa, nhưng mình là chị em mà phải không? Em chỉ mong rằng sau cú sốc này, chị bỏ tất cả để quay về. Bé Trúc cần có mẹ, sẽ không có ai thương con mình, bằng chính người mẹ.

- Chị là người mẹ không ra gì, chị không xứng đáng với tình cảm em dành cho chị.

- Đã là người thì làm sao không có lỗi lầm hả chị. Nghe lời em, làm lại từ đầu đi chị!

Đông Giao nằm khép mắt. Cô cứ luôn có những lựa chọn sai lầm, để phải trả giá bằng tất cả đắng cay. Đến lúc cô phải biết quay về con đường phải.

Ông Quang lấy khăn chặm nước mắt. Người phụ nữ trong bức di ảnh kia từng có với ông những ngày mặn nồng hạnh phúc. Thế rồi kiếp chồng chung chẳng dễ ai nhường ai.

Hơn hai mươi năm, bây giờ là lúc bà ra đi mãi mãi. Ông thấp nén nhang cho người đã khuất, lòng ngậm ngùi.

- Ba!

Đông Giao ôm vai cha, cô khóc sục sùi:

- Lỗi tại con ba ơi.

- Con cũng đâu có muốn mọi chuyện xảy ra, không nên tự dẫn vạt mình con a.

- Con không thể nào tha thứ cho con.

Ông Quan thần thờ:

- Và chính ba không thể nào tha thứ cho ba. Ba đã bỏ mặc con. Nếu như ba quan tâm đến con hơn nữa.

- Không phải đâu ba. Lẽ ra con phải biết nhận thức, nếu con được một phần của Nguyên Phương phải không ba? Cho nên con hiểu tại sao trái tim anh Huy chỉ có mỗi một Nguyên Phương.

- Nhưng sự ra đi của con, có mang lại kết quả tốt đẹp nào đâu.

Đông Giao chùi nước mắt. Đang khóc chợt nhìn thấy con gái, Đông Giao bước lại:

- Trúc

Cô đưa tay ra định ôm nó, nhưng nó lách người qua và chạy ào về phía Huy, ôm chân anh.

Đông Giao tưởng như mình có thể chết đi được. Mới hôm nào khi cô sắp xa nó, nó cũng ôm cô chặt cứng như thế, vậy mà bây giờ nó trở nên xa lạ với cô. Cô buông tay xuống.

- Chị muốn đến nhà Hùng xe Ngựa lấy quần áo, đồ đạc chị còn bỏ ở nhà của hẳn.

Đông Giao tránh nhìn Huy. Từ hôm đó đến nay, cô luôn tránh anh. Chính Hoàng Huy cũng biết như thế.

Nguyên Phương lo lắng:

- Hay là để anh Huy đưa chị đến đó lấy quần áo về.

- Thôi, chị đi lấy một mình cũng được.

Đông Giao hôn con. Mới xa nhau mấy tháng, mà con bé gần như quên cổ. Nó ôm Nguyên Phương, Đông Giao gọi, nó lắc đầu.

Nguyên Phương an ủi:

- Chị về nhà ở, bé Trúc sẽ lại mến chị như cũ. Có khi chị đẩy ra nó ra, nó không chịu đi nữa là khác.

- Thôi, em coi chừng bé Trúc giùm chị, chị đến nhà anh Hùng lấy va li quần áo về.

- Về sớm nghe chị. Bây giờ nhà mình còn có hai chị em, lúc sống mẹ vẫn luôn mong một nhà sum họp.

Đông Giao quay nhìn lại di ảnh mẹ trên bàn thờ, cô đau đớn. Tất cả tại cô mà ra, giá như cô đừng bỏ đi và giá như mẹ cứ mặc kệ cô. Bây giờ cô có muốn làm gì cho mẹ vui lòng đi nữa, cũng không còn cơ hội.

Hôn con lần nữa, Đông Giao đi. Cô gọi tắc xi đến nhà Hùng. Anh ta vừa thức dậy và ngồi ăn sáng.

- Mấy ngày nay, cô đi đâu vậy hả?

- Mẹ tôi mất, tôi phải về nhà.

- Có thật không, hay là muốn qua mặt tôi đây?

Đông Giao tức giận:

- Anh tin hay không cũng được. Tôi không cần phải giải thích, tôi về đây để lấy quần áo.

- Cô muốn đi đâu?

- Dĩ nhiên là về nhà của tôi.

- Muốn về nhà cô ở, hãy trả hết tiền lại cho tôi rồi cô muốn đi đâu thì đi.

Đông Giao kêu lên:

- Tôi nợ nần của anh cái gì?

- Dĩ nhiên là tiền. Tiền nhà, tiền điện nước, tiền ăn uống và cái nhiều nhất là tiền rượu. Rượu của tôi đâu phải... rượu chùa.

Đông Giao mím môi:

- Vậy còn tiền anh buộc tôi phải đi với những gã đàn ông khác, tại sao anh không nói khoản đó?

- Tao đếch cần biết những thứ đó. Nếu mày ở lại vui vẻ, cơm cứ ăn, rượu cứ uống thoải mái. Còn muốn đi phải thanh toán. Hai chục triệu thôi.

Đông Giao giận dữ:

- Anh tưởng tôi đi móc túi để có đến ngàn ấy cho anh?

Hùng xe Ngựa nhún vai:

- Đó là cái giá phải trả của mày. Chắc là mày chưa rõ quy luật khi muốn rời bỏ tao. Một trả cho tao hai chục triệu. Hay là tiếp tục làm việc cho tao.

Đông Giao cắn hờn:

- Đồ ăn cướp!

- Ăn nói phải cẩn thận!

Đông Giao lùi ra cửa, lúc này cô ân hận là đã không nghe lời khuyên của Nguyễn Phương, để Huy đưa mình đi. Hai tên đàn em của Hùng xe Ngựa dàn ở cửa, cánh cửa sắt đóng lại.

Đông Giao hoảng sợ:

- Anh muốn gì đây anh Hùng?

- Tao nói rồi, có hai chục triệu mày được tự do. Còn bằng không, phải chịu sự quản lý của tôi.

Đông Giao la lên:

- Nhưng ít ra anh muốn có tiền phải cho tôi lấy tiền chứ.

- Không được.

- Luận điệu của anh là thứ gì vậy?

Hùng xe Ngựa bật dậy, anh ta lầm lì tiến đến trước mặt Đông Giao. Cô lùi lại, anh ta tiến đến. Người Đông Giao đụng vào cánh cửa sắt cô đành đứng lại.

Bốp, bốp! Hai cái tát tai như trời giáng vào mặt Đông Giao. Cô chưa kịp có phản ứng, hắn đã nắm tóc giật mạnh ra sau, bắt Đông Giao phải ngược lên nhìn hắn:

- Mày chưa biết danh Hùng xe Ngựa đâu, tao sẽ cho mày biết. Tao có thể rạch nát cái mặt xinh đẹp của mày ra hàng trăm nhát đó.

Hắn vẩy tay, tên đàn em đặt vào tay hắn con dao bấm, lưỡi nhọn hoắt và bén ngọt.

- Sao, mày muốn như thế nào?

Hắn quơ con dao sát vào mặt Đông Giao, cô khiếp đảm co người, nhắm mắt lại.

- Hãy buông tôi ra...tôi sẽ ở lại.

- Tao cảnh cáo mày đó, từ nay không phải muốn đi là đi đâu.

Hắn hất hàm ra lệnh cho tên đàn em:

- Mang nó lên lầu, nhốt nó lại cho tao. Tờ giờ cơm, mở cửa đưa cơm cho nó.

Đông Giao đưa tay lau miệng, hai tát làm mặt cô sưng lên và đau rát.

- Đi mau lên!

Tên đàn em đẩy mạnh vai Đông Giao, bắt cô đi lên lầu. Đông Giao ứa nước mắt. Thêm một sự lựa chọn sai lầm của cô, giờ này hẳn Nguyễn Phượng sót ruột chờ cô trở về. Đến, một sự tự do tối thiểu, Đông Giao cũng không có.

Cánh cửa đóng sầm lại, tiếng khóa lách cách bên ngoài. Đông Giao gục xuống, cô không còn nước mắt để khóc nữa.